

РЕШЕНИЕ НА СЪДА

27 май 1981 година

„Система за данъчно облагане на алкохолни напитки”

По съединени дела 142 и 143/80

с предмет преюдициално запитване отправено до Съда съгласно член 177 от Договора за ЕИО от страна на Corte d' Appello Milan (Италия), по висящите производства пред този съд между

от една страна

Amministrazione delle Finanze dello Stato

и,

от друга страна,

Essevi Spa, със седалище в Милано (дело 142/80)

и

Carlo Salengo, предприятие със седалище в Генуа (дело 143/80)

относно тълкуването на член 95 от Договора за ЕИО във връзка с италианското законодателство относно държавния данък върху внесени алкохолни напитки,

СЪДЪТ,

в състав: г-н J. Mertens de Wilmars, председател, г-н P. Pescatore, г-н Mackenzie Stuart и г-н T. Koopmans, председатели на състав, г-н O'Keefe, г-н G. Bosco, г-н A. Touffait, г-н O. Due и г-н U. Everling, съдии,

генерален адвокат: г-н F. Capotorti,

секретар: г-н A. Van Houtte,

постанови настоящото

Решение

1. С две определения от 19 февруари 1980 г., получени в Съда на 12 юни, Corte D' Appello (Апелативният съд, Милано) е отправил до Съда на Европейските общности, съгласно член 177 от Договора за ЕИО, някои преюдициални въпроси относно тълкуването на членове 95 и 169 от Договора за ЕИО, за да определи доколко запазването, съгласно италианското законодателство, на

система за диференцирано данъчно облагане, налагано върху питейни алкохолни напитки съответства на Договора.

2. От съдебната преписка е ясно, че двете предприятия, ответници по главното производство, са внесли в течение на периода от 1 март 1962 г. до 1 декември 1967 г., в случая на първото предприятие, и в течение на периода от 18 април 1960 г. до 25 октомври 1971 г., в случая на второто предприятие, коняк с френски произход, върху който те са платили данъци, определени по закон като „първа категория” етилов алкохол, т.е за алкохолни напитки, които не отговарят на някои специфични изисквания във връзка с произхода и производството или, доколкото те са произведени извън територията на държавата, не могат да бъдат инспектирани на производствено ниво.

3. Ответниците по главното производство започнаха производство пред Tribunale (Районния съд), Милано, за възстановяване на платените данъци въз основа на това, че член 95 от Договора за ЕИО е бил нарушен по време на посочените по-горе периоди и получиха решение, съответно на 26 януари и 1 юни 1978 г., срещу Италианската държавна финансова администрация, на която беше наредено да възстанови неправомерно наложените данъци.

4. На 31 август 1978 г., Държавната финансова администрация е внесла жалба срещу тези решения и, в хода на производството, се е позовала на съдебната практика на Corte Suprema di Cassazione (Върховния касационен съд), който в свои Решения № 1317, 1318 и 1321 от 1 март 1979 г., е постановил, че оспорваната система за данъчно облагане е законна съгласно правото на Общността. Държавната финансова администрация е изтъкнала в този момент, че Комисията на Европейските общности е признала, в становище, дадено на 28 февруари 1969 г., че Италианската република има право да налага данъка като инструмент на своята селскостопанска политика в сектора на алкохолните напитки и да поддържа временно оспорваната система за диференцирано данъчно облагане. В своето становище Комисията изрично признава тази система за „помощ”, съвместима с правилата на правото на Общността, която има за последица, че държавният данък е бил законно налаган по отношение на алкохолни напитки, внесени от Франция.

5. Corte d' Appello смята, че посочените по-горе фактори не са достатъчни, за да се разреши цялостно проблемът, повдигнат пред него. Той подчертава, че въпреки че в своето становище от 28 февруари 1969 г., Комисията признава, че Италия има право да поддържа и да прилага оспорваната система за данъчно облагане като инструмент на нейната селскостопанска политика, са се появили няколко нови фактори след тази дата. В тази връзка, той се позовава на решението, постановено от Съда на 15 октомври 1969 г. (по дело 16/69 Комисията срещу Италия, Recueil, стр. 377), в което се поддържа, че питейни алкохолни напитки, ликьори и други алкохолни напитки не са селскостопански продукти по смисъла на Договора, на Решението от 10 декември 1974 г. (по дело 48/74 Charmasson, Recueil, стр.1383), в което се поддържа, че пречките пред търговията между държавите-членки са несъвместими с общия пазар след изтичането на преходния период, дори когато такива пречки са част от националната организация на пазара и, накрая се позовава на обосноващото становище, което Комисията адресира до Италианската република на 31 юли

1978 г., относно диференцираното данъчно облагане във връзка с налагането както на държавен данък, така и на производствен данък.

6. Като има пред вид тези нови фактори, както и що се отнася до доводите, приведени от страна на Държавната финансова администрация, Corte d ' Appello поиска от Съда да постанови чрез преюдициално решение:

”- първо, какво е действието, което трябва да се отдаде на упоменатите по-горе становища, дадени от Комисията съгласно член 169 от Договора за ЕИО; след това, дали чрез прилагането спрямо питейни алкохолни напитки, дестилирани от вино и внесени от другите държави-членки, на система за данъчно облагане, която включва държавен данък от 60 000 италиански лирети/hl чист алкохол, което не се предвижда в случая на сходни национални продукти и не се налага спрямо тях, Италия е нарушила член 95 от Договора за ЕИО;

- дали, след началото на втория етап, посочен в член 95, алинея 3 като краен срок за отмяната на националните разпоредби, които противоречат на принципа за равно данъчно третиране, установен в алинеи 1 и 2 от упоменатия член, е допустимо, чрез изключение за Италия, да се продължи съществуващата преди това дискриминация по отношение на вноса на питейни алкохолни напитки, дестилирани от вино”.

По някои аспекти на предисторията на делата

7. От документите, представени при Съда от страна на италианското правителство изглежда, че на 8 май 1968 г. Комисията е изпратила на италианския министър на външните работи следното писмо:

„Ще Ви бъда задължен, ако бихте могли да предоставите на вниманието на италианското правителство следните въпроси във връзка с данъците върху алкохолните напитки.

Италианското данъчно законодателство в областта на алкохолните напитки предвижда, че последните подлежат на държавен данък със ставка 60 000 италиански лирети/hl чист алкохол и на производствен данък 60 000 италиански лирети/hl чист алкохол. Множество намаления се предвиждат в полза на някои продукти, включително питейни алкохолни напитки, дестилирани от вино и от джибри. Тези алкохолни напитки са освободени от държавните данъци и са предмет на производствен данък от 53 000 италиански лирети/hl в случай на питейни алкохолни напитки, дестилирани от вино и на 50 000 италиански лирети/hl в случая на питейни алкохолни напитки, дестилирани от джибри.

Държавен данък върху внесени питейни алкохолни напитки, дестилирани от вино и от джибри, се облага по ставка 60 000 италиански лирети/hl чист алкохол и производствен данък по ставка 60 000 италиански лирети/hl чист алкохол.

Тази диференцирана система, която поставя в неблагоприятно положение внесените продукти, противоречи на член 95 от Договора.

Комисията вече е информирала италианското правителство чрез писмо от 4 ноември 1965 г. за своето становище относно тези проблеми на. С писмо от 12 февруари 1966 г. от Италианското постоянно представителство, италианското правителство е уведомило Комисията за своето становище. Според италианското правителство, целта на диференцираното данъчно облагане на алкохолни напитки е да се позволят различните суровини за производството на алкохол да се използват за тази цел и по този начин да се гарантира продажбата на някои суровини, от които може да се произвежда алкохол за селскостопански цели. Следователно, тази диференцирана система може да бъде отменена, само след като бъдат взети предвид италианските селскостопански интереси в този сектор в рамките на общата селскостопанска политика в областта на алкохолните напитки. Второ, италианските органи твърдят, че толкова сериозна дискриминация съществува и в другите държави-членки, като тази, произтичаща от наличието на монополи във Франция и в Германия.

Комисията, не отрича изцяло съществуването на селскостопански проблеми, поставени от алкохолните напитки в Италия. Поради това тя поддържа, че диференцираното данъчно облагане, което е предвидено съгласно италианското законодателство и което се обяснява с налагането на държавен данък, може временно да бъде допуснато, тъй като държавният данък съставлява, иначе казано, инструмент на италианската селскостопанска политика спрямо алкохолните напитки, който позволява продажбата на последните на пазара, независимо от техния произход и независимо от цената на суровината.

Селскостопанските изисквания, обаче не могат да оправдаят всички посочени по-горе разлики при данъчното облагане между национални продукти и внесени продукти. Нуждите на селското стопанство вече са отчетени чрез държавния данък, които се дължи само върху внесени продукти. Следователно, съображения свързани със селското стопанство не могат да бъдат приведени също така в случая на производствения данък, за да оправдаят диференцирано данъчно облагане в ущърб на внесени питейни алкохолни напитки, дестилирани от вино и от джибри и в ущърб на внесени продукти, сходни на вермут и марсала.

На тези основания, Комисията поддържа, че Италианската република не е изпълнила своите задължения по Договора във връзка с намаляването на производствения данък върху питейни алкохолни напитки, дестилирани от вино и от джибри и намаляването на производствения данък върху алкохол, използван при производството на вермут и марсала. Поради тези причини, Комисията изисква от правителството на Италианската република, съгласно член 169 от Договора, да Ж представи своите забележки по изложените по-горе въпроси в рамките на един месец от получаването на настоящото писмо. Комисията си запазва правото да представи, при необходимост, след като разгледа тези забележки, мотивираното становище, предвидено по силата на член 169.”

8. Вследствие на невъзможността на Италианското правителство да предприеме действие в отговор на исканията на Комисията, на 28 февруари 1969 г. Комисията изготви, съобразно член 169 от Договора за ЕИО, мотивирано

становище относно данъците върху потреблението на алкохолни напитки, което е съставено по следния начин:

„в Италия, национално произведените алкохолни напитки са предмет на държавни данъци по ставка от 60 000 италиански лирети/hl чист алкохол и на производствен данък от 60 000 италиански лирети/hl чист алкохол. Многобройни намаления се предвиждат чрез закон, по-специално в случая на питейни алкохолни напитки, дестилирани от вино и от джибри, които са освободени от държавен данък и са предмет на производствен данък от 53 000 италиански лирети/hl в случай на питейни алкохолни напитки, дестилирани от вино и на 50 000 италиански лирети/hl в случай на питейни алкохолни напитки, дестилирани от джибри.

От друга страна, питейни алкохолни напитки, дестилирани от вино и от джибри и внесени в Италия, са предмет на държавни данъци със ставка 60 000 италиански лирети/hl чист алкохол и на производствен данък от 60 000 италиански лирети/hl чист алкохол...

От м. ноември 1965 г. Комисията привлече вниманието на италианското правителство към дискриминационното естество на тази система.

Вследствие, чрез писмо от 8 май 1968 г., Комисията започна процедурата, предвидена в член 169 от Договора, поради нарушение на член 95 от Договора за ЕИО. В своя отговор, предоставен чрез писмо от 23 юли 1968 г. от италианското постоянно представителство, италианското правителство уведоми Комисията, че то не възнамерява да премахне въпросните диференцирани данъци, докато бъдат изменени националните монополи, съществуващи в Германия и във Франция и бъде въведена обща селскостопанска политика в този сектор...

Изложените доводи не могат, освен в едно отношение, да оспорят мотивите, върху които се основават становищата, изразени от Комисията в нейното писмо от 8 май 1968 г. Преди всичко, трябва да се подчертае, че при никакви обстоятелства държавите-членки не могат да се позовават на подобни нарушения от страна на другите държави-членки, за да избегнат собствените си задължения съгласно разпоредбите на Договора.

Колкото до довода, че Италия изпълнява своята селскостопанска политика по отношение на алкохолните напитки като прибегва до данъчно облагане и че тя няма да може да измени своята позиция освен в контекста на изпълнението на обща политика спрямо алкохолните напитки, Комисията вече призна, в своето писмо от 8 май 1968 г., посочено по-горе, че Италия всъщност има право да наложи данъка като инструмент за своята селскостопанска политика в този сектор и да поддържа временно, в тази рамка, диференцирано данъчно облагане с максимална ставка 60 000 италиански лирети/hl чист алкохол, което е следствие от облагането с държавен данък. Прибягването до подобно данъчно облагане способства продажбата на алкохолни напитки по сравнително еднаква цена, независимо от тяхната производствена цена.”

9. Комисията обобщава в своето мотивирано становище, че по отношение на различни аспекти на данъчната система, различни от държавния данък е налице неизпълнение от страна на Италианската република на нейните задължения по Договора. Трябва да се отбележи, че това мотивирано становище не доведе до започването на производство пред Съда.

10. На 31 юли 1975 г., Комисията е изпратила на италианското правителство, съгласно член 169, алинея 1, ново съобщение, което формулира, от гледна точка на правилото срещу дискриминация, което се съдържа в член 95, някои критики, насочени срещу действащата в Италия система за данъчно облагане за алкохолните напитки във връзка с производствения данък, обикновения държавен данък и специалния държавен данък и с което се изисква от италианското правителство да преустанови дискриминацията, която тази система поражда по отношение на внесените от другите държави-членки продукти.

11. Тъй като Комисията не бе изцяло удовлетворена от отговора на италианските органи на това ново действие, предприето от нея, на 31 юли 1978 г. тя изрази мотивирано становище относно диференцираното данъчно облагане във връзка с облагането с производствения данък и държавния данък на алкохолните напитки. Както и преди, мотивираното становище не бе последвано от започване на производство пред Съда.

12. Пред Съда, италианското правителство защитава тезата, че оспорваната система за данъчно облагане на практика е просто помощ в полза на селското стопанство, предоставена под формата на данъчна преференция, запазена за националното производство. То заема позицията, че тази система за подпомагане е била подкрепена от мотивираното становище от 28 февруари 1969 г. и че, при отсъствието на всякаква противоположна мярка, това оправомощаване все още е налице и следователно трябва да се приема като действително от страна на националните съдилища. Дори при отсъствие на каквото и да било оправомощаване, тази помощ може да бъде поддържана по силата на член 93 със съображението, че тя предшества по време влизането в сила на Договора.

Относно значението на приетите становища и становищата, представени от Комисията съгласно предвидената в член 169 процедура

13. Въпросите, представени от Corte d ' Appello имат за цел на първо място да установят правното значение и тежест на изразените от Комисията становища съгласно процедурата за започване на производство, по член 169 от Договора, срещу държава за неизпълнение на нейните задължения. По-специално, въпросът се отнася до определянето на правното действие на уверение като това дадено от Комисията в нейното официално уведомително писмо от 8 май 1968 г. и нейното становище от 28 февруари 1969 г., направени съобразно член 169 от Договора, с което се оправомощава Италия временно да поддържа система на така наречено „диференцирано данъчно облагане“.

14. Член 169 предвижда, че ако Комисията приема, че дадена държава-членка не изпълнява своите задължения по Договора, „тя се произнася с мотивирано

становище по въпроса, след като предостави на засегнатата държава възможността да представи своите забележки”. Този член допълва, че Комисията може да повдигне въпроса пред Съда на Европейските общности, ако засегнатата държава не се съобрази със становището в рамките на установения от Комисията срок.

15. Целта на тази предварителна процедура, която попада в общия обхват на правомощието за надзор, поверено на Комисията съгласно първото тире на член 155, на първо място е да предостави на държавата-членка възможност да оправдае своята позиция и в зависимост от конкретния случай, да позволи на Комисията да убеди държавата-членка да се съобрази доброволно с изискванията на Договора. Ако този опит да се постигне разрешение се окаже неуспешен, функцията на мотивираното становище е да определи предмета на спора.

16. От друга страна, Комисията няма правомощието да определи окончателно, посредством становищата, формулирани съобразно член 169 или чрез другите изявления на нейното отношение формулирани съгласно тази процедура, правата и задълженията на дадена държава-членка или да предостави на тази държава гаранции относно съответствието на дадено поведение с Договора. Съгласно системата на членове 169 - 171 от Договора, правата и задълженията на държавите-членки могат да бъдат определени, а тяхното поведение, оценено само чрез решение на Съда.

17. С още по-голямо основание, Комисията не може, във възприето от нея поведение и в становищата, които тя е длъжна да изрази съгласно член 169, да освободи дадена държава-членка от спазването на нейните задължения съгласно договора. Подобни уверения не могат да имат за последица да попречат на лицата да се позоват в правни производства на предоставените им по силата на Договора права, за да оспорят всякакви законодателни или административни мерки на дадена държава-членка, които биха били несъвместими с правото на Общността.

18. Отговорът на първата част от поставените въпроси следователно трябва да гласи, че становища, представени от Комисията съобразно член 169 от Договора за ЕИО, пораждат правно действие само във връзка с началото на производството пред Съда срещу държава, за която се твърди, че не е изпълнила своите задължения съгласно Договора и че Комисията не може, чрез приемането на становище в контекста на тази процедура, да освободи дадена държава-членка от нейните задължения или да накърни правата, които произтичат за лицата от Договора.

Относно съответствието с член 95 на системата за диференцирано данъчно облагане на алкохолни напитки

19. Целта на втората част от поставените въпроси е да установи дали дадена държава-членка може да наложи върху алкохолните напитки с произход от другите държави-членки данъчно облагане, от което сходните национални продукти са, изцяло или отчасти, освободени.

20. От определенията за препращане е ясно, че връзката на сходност, по смисъла на член 95, между внесеня продукт (в случая коняк с френски произход) и конкурентния национален продукт (в случая питейни алкохолни напитки, дестилирани от вино или от джибри) не се оспорва. Според информацията, предоставена от италианското правителство, разликата в системата за данъчно облагане, прилагана спрямо двата вида продукти произтича от обстоятелството, че внесените алкохолни напитки, класифицирани като „алкохолни напитки от първа категория”, като такива са обект на облагане в пълен размер, докато съответстващите им произведени в страната алкохолни напитки се класифицират като „алкохолни напитки от втора категория”, които са освободени от държавен данък, с оглед на обстоятелството, че само алкохолни напитки, чието производство може да бъде предмет на инспекции, осъществени на ниво производство на италианска територия могат да бъдат класифицирани в тази категория.

21. Съгласно установената практика на Съда (последно в Решението от 14. 1. 1981 г. по дело 104/79 *Chemical Farmaceutici SpA*), в настоящия момент правото на Общността не ограничава свободата на всяка една държава-членка да установи данъчни разпоредби, които правят разграничение между някои продукти въз основа на обективни критерии, такива като естеството на използваните суровини или приложения производствен процес. Такова разграничение е съвместимо с правото на Общността, ако то преследва целите на икономическата политика, които сами по себе си са в съответствие с изискванията на Договора и вторичното законодателство и ако подробните правила са такива, че да не се допуска никаква форма на дискриминация, пряка или косвена, във връзка с вноса от другите държави-членки или каквато и да било форма на защита на конкурентните национални продукти.

22. Поставянето на предоставянето на данъчно освобождаване или ползата от намалена ставка на данъчно облагане в зависимост от възможността да се инспектира производството на националната територия, обаче съставлява условие, което по дефиниция не може да бъде удовлетворено от сходни продукти от другите държави-членки. Действието на такова изискване е предварително да изключи възможността тези продукти да се класифицират за въпросната данъчна преференция и да ограничи тази преференция само до националното производство. Следователно, е ясно, че такава система за данъчно облагане е дискриминационна по своето естество и като такава попада в обхвата на забраната, установена в член 95.

23. Отговорът на втората част от представените въпроси, следователно, трябва да бъде, че система за данъчно облагане върху алкохолните напитки, организирана по такъв начин, че да ограничи освобождаването от или намаляването на данъчните ставки само до националното производство, съставлява дискриминация, забранена от член 95 от Договора.

Относно действието във времето на член 95 и неговата връзка със системата на помощи

24. Въпросът, повдигнат от третата част на представените въпроси, е дали при изтичането на периода, установен от член 95, алинея 3, дадена държава-членка

може да бъде оправомощена да поддържа по пътя на изключването, съществувала преди това дискриминация в системата за данъчно облагане, приложима спрямо вноса на питейни алкохолни напитки, дестилирани от вино.

25. От съдебната преписка и от доводите, приведени от страна на италианското правителство в производството пред Съда е ясно, че националният съд иска да установи дали становището, изразено от Комисията в нейното писмо от 8 май 1968 г. и в мотивираното становище от 28 февруари 1969 г. относно временното запазване на системата на така наречено „диференцирано данъчно облагане” относно държавния данък, може да се разглежда като одобрение на помощ по смисъла на членове 92 и 93 от Договора, дори след изтичането на срока, установен от член 95, алинея 3.

26. Член 95, алинея 3 предвижда, че „не по-късно от началото на втория етап държавите-членки отменят или изменят разпоредбите, действащи при влизането в сила на настоящия договор, които противоречат на предходните правила”.

27. От тази разпоредба следва, че 31 декември 1961 г. е крайната дата, до която държавите-членки трябва да са премахнали от тяхното законодателство и от техните фискални практики всякакви мерки, които са били несъвместими с правилото срещу дискриминация, което се съдържа в първите две алинеи от член 95. Следователно, считано от тази дата, тези разпоредби влизат в сила и на тях могат да се позовават лицата срещу всяка държава-членка.

28. Доводът, изтъкнат от италианската държава както пред националния съд, така и пред Съда на Европейските общности в смисъл че освобождаването, обявено от Комисията в нейното писмо от 8 май 1968 г. и в мотивираното становище от 28 февруари 1969 г. съставлява оправомощаване за предоставяне на помощ по смисъла на Договора, не може да бъде нито фактически, нито правно обосновано. Достатъчно е да се подчертае в тази връзка, че съгласно системата на Договора, дадена помощ не може да бъде въведена или позволена от държава-членка под формата на данъчна дискриминация срещу продукти с произход от другите държави-членки.

29. Отговорът на третата част от поставените въпроси следователно трябва да гласи, че съгласно член 95, алинея 3 правилото срещу дискриминация, формулирано в първите две алинеи от този член е влязло в сила, считано от 1 януари 1962 г. и че след тази дата, дадена държава-членка вече не може да бъде оправомощена да поддържа никаква действаща преди това дискриминация в системата, приложима спрямо вноса на продукти с произход от другите държави-членки.

Относно действието във времето на настоящото решение

30. В становищата си представени пред Съда, италианското правителство твърди че, ако Съдът счете, че позицията, приета от Комисията във връзка с приложението по отношение на настоящото дело на забраната, която се съдържа в член 95, няма действие, той трябва да ограничи обхвата на своето решение до всяко неправомерно събиране на данъци, което може да се получи в бъдеще,

като при това признае, по отношение на миналото, окончателното естество на действията на освобождаване, предоставени от Комисията.

31. В това отношение, то се позовава преди всичко на прецедента на Решението от 8 април (по дело *Defrenne* 43/75, *Recueil*, стр. 455, в което Съдът констатира, въз основа на общия принцип за правна сигурност, че той има правомощие да ограничи, в изключителни случаи, правото на засегнатите да се позоват на неговите решения. Допълнително съображение в настоящия случай е, според италианското правителство, нуждата да се защити неговото правно очакване по отношение действителността на данъчната мярка, която е изрично позволена от изпълнителна власт на Общността.

32. Второ, италианското правителство обръща внимание върху обстоятелството, че разглежданите данъци са били прехвърлени от вносителите на търговците, като в резултат, тяхното възстановяване би наложило тежести на италианските обществени финанси, без това да породи каквато и да било полза за потребителите, които сами по себе си, при крайния анализ, са били засегнати от въпросната данъчна мярка.

33. Във връзка с първия довод, трябва да се припомни, че съответната разпоредба на Договора, т.е. член 95, както и въпроса за неговото пряко прилагане са предмет на дългогодишна, богата и разнообразна съдебна практика, което не оставя съмнения относно обхвата на тази разпоредба. Достатъчно е да се припомни в тази връзка, че още в своето Решение от 14 декември 1962 г. (Комисията срещу Великото херцогство Люксембург и Кралство Белгия, по съединени дела 2 и 3/62, *Recueil*, стр. 815), по времето, когато оспорваните данъци бяха налагани, Съдът е подчертал строгите изисквания, присъщи на тази договорна разпоредба.

34. По отношение на данъчните мерки, предмет на настоящия спор, следва да се подчертае, че дори ако позицията от 4 ноември 1965 г., приета от Комисията във връзка с тях беше успяла да създаде, по отношение на италианските власти, привидна законност, несигурностите, които се появиха, на ниво Общност и на национално ниво след тази дата, във връзка със съответствието на въпросните мерки с правото на Общността, пречат на италианското правителство в настоящото дело да се позове на изискванията за правна сигурност или на наличието на правно очакване, за да оправдае ограничението във времето на обхвата на това решение.

35. Във връзка с довода, изведен от обстоятелството, че данъците, чието възстановяване, предмет на главното производство е било прехвърлено на потребителите, е необходимо да се заяви, че защитата на правата, гарантирани в областта от правния ред на Общността, не изисква предоставянето на възстановяването на неправомерно наложени данъци, да бъде поставено в зависимост от условия, които биха довели до неоснователно обогатяване на оправомощените лица. Следователно нищо не може, от гледна точка на правото на Общността да попречи на националните съдилища при отчитането в съответствие с тяхното национално право на обстоятелството, че е било възможно неправомерно наложени данъци да бъдат включени в цените на предприятията, които дължат данъка и той да бъде прехвърлен върху

потребителите.(Решение от 27 март 1980 г. по дело 61/79 Amministrazione delle Finanze срещу Denkavit Italiana, Recueil, стр. 1205).

По съдебните разноски

36. Разходите, направени от правителството на италианската република и от Комисията на Европейските общности, които представиха становища пред съда, не подлежат на възстановяване. С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред препращащата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски.

По изложените съображения,

Съдът,

като се произнася по въпросите отправени от страна на Corte d ' Appello, Милано, с Определения от 19 февруари 1980 г., реши:

- 1. Становища, представени от Комисията съобразно член 169 от Договора за ЕИО, поражат правно действие само във връзка с началото на производството пред Съда срещу държава, за която се твърди, че не е изпълнила своите задължения съгласно Договора и че Комисията не може, чрез приемането на становище в контекста на тази процедура, да освободи дадена държава-членка от нейните задължения или да накърни правата, които произтичат за лицата от Договора.**
- 2. Система за данъчно облагане на алкохолни напитки, организирана по такъв начин, че да ограничи освобождаването или намаляването на данъчни ставки само до национални производства, съставлява дискриминация, забранена по силата на член 95 от Договора за ЕИО.**
- 3. Съгласно член 95, алинея 3 правилото срещу дискриминация, формулирано в първите две алинеи от този член е влязло в сила, считано от 1 януари 1962 г. и че след тази дата, дадена държава-членка вече не може да бъде оправомощена да поддържа никаква действаща преди това дискриминация в системата, приложима спрямо вноса на продукти с произход от другите държави-членки.**

Подписи

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 27 май 19831 година.

Подписи